

at samle Erfaring og nærmere at overveje dette Spørgsmaal. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Overvejelse vil føre til, at man adskillige Steder vil ønske nogen Forhøjelse af Medlemsantallet, men om man vil gøre det i alle de Tilfælde, her foreligge, er ingenlunde sikkert, thi Sagen er, at det er galt at være for faa, men det er ogsaa galt at være for mange, og det fortjener nok nogen nærmere Overvejelse ogsaa af de nye Raad, om det er rigtigt at gaa til den Forøgelse, der her er Tale om, og som i enkelte Tilfælde er ret betydelig.

Hvad den Del af Forslaget angaar, som omhandler Købstæderne i Almindelighed, vil der altsaa ikke ske noget ved, at man vedtager dette Lovforslag, slet ikke, og navnlig intet ved de nu førstkommende Valg. Tilbage staar altsaa, bortset fra den lille praktiske Bestemmelse om Frederiksberg Landdistrikt, Spørgsmaalet om Fastsættelsen af Medlemstallet i København til 55 og paa Frederiksberg til 21. Det forbauser mig, at man sætter Medlemsantallet paa Frederiksberg til 21, samtidig med at man foreslaar, at Købstædernes i Almindelighed skal gaa op til 25. Lad os f. Eks. tage Odense, hvor den ærede Ordfører (Marott) jo er fra, og hvor han er Byraadsmedlem, da har man der i Øjeblikket 19 Byraadsmedlemmer, altsaa i en By paa ca. 40,000 Indbyggere; det foreslaar man nu skal gaa op til 25, men samtidig vil man urokkelig fastslaa, saaledes at det ikke en Gang kan forandres efter Frederiksberg Kommunalbestyrelses Ønske, at denne sidste Kommunes Antal af Kommunalbestyrelsesmedlemmer skal være 21, og det er endda i en Kommune, som vel i Øjeblikket har 90,000 Indbyggere.

Og hvad angaar København, anser jeg det rigtignok for meget tvivlsomt, om det er rigtigt i en Lov at træffe en udtrykkelig Bestemmelse om, at Medlemsantallet i dette Øjeblik skal være 55 eller ca. Halvdelen af Folketingets Medlemsantal. I min Ministertid blev der flere Gange talt til mig om, hvorvidt det ikke vilde være rigtigt at indføre kommunale Valgkredse i København. Man gik ud fra den Betragtning, at Stor-København, med hvilket Navn man jo ofte ser Byen be-

nævnet, var bleven saa stor, at det maaske var rigtigt at gaa over til at dele den i kommunale Valgkredse. Jeg stillede mig altid meget tvivlende overfor den Tanke; jeg havde den Mening og har den ogsaa fremdeles, at det ved en Overvejelse af hele dette Spørgsmaal vistnok vilde vise sig upraktisk. Men jeg kunde tænke mig, at naar der nu bliver Spørgsmaal om en saa stærk Forøgelse af Medlemsantallet, vilde man maaske i de forskellige Bydele og navnlig i de Bydele, hvor man mulig synes, at der ikke bliver taget tilstrækkeligt Hensyn til vedkommende Bydels Ønsker, kunne mene, at det maaske dog var rigtigt at faa undersøgt og rejst dette Spørgsmaal samtidig med det andet. Jeg stiller mig, som sagt, meget tvivlende overfor Spørgsmaalet. Det er mig ikke bekendt — jeg erindrer det i alt Fald ikke i Øjeblikket —, om Spørgsmaalet har været fremme til Behandling i Magistraten eller Borgerrepræsentationen, men det forekommer mig, at det vilde være interessant, om man fik at vide, hvorledes Københavns Kommunalbestyrelse stiller sig til en saadan Tanke. Selv om det kun var for at slaa Tanken ihjel, saa forekommer det mig dog, at det, da den faktisk ret hyppigt har været fremme, og der er sket Henvendelse til Ministeren i sin Tid, vilde være heldigt at faa de muligvis og rimeligvis meget gode Grunde mod den frem fra Kommunalbestyrelsens Side. Men hvis man skulde gaa til en Forøgelse af Medlemsantallet, og det kan der maaske være adskilligt, der taler for, vilde jeg dog finde, at det var rimeligere, at man gik til et Maksimumstal, at man bestemte, at Københavns Borgerrepræsentations Medlemstal kunde være indtil et vist Tal, og saa i øvrigt etablerede de nemme og praktiske Regler, som man har for Købstæderne, saa at man altsaa sagde, at naar noget saadant vedtages af Raadet, kunde det træde ud i Livet uden nogen særlig Lov, naar det fik Indenrigsministeriets Approbation.

Jeg skal for Resten gøre opmærksom paa, at i Fjor paa den nye Valglov blev Medlemstallet for Københavns Borgerrepræsentation sat til 42, og der skete den Gang, mig bekendt, ikke nogen Henvendelse om at faa Tallet forøget. Det havde dog i og for sig været god Praksis, da man